

ד ע"ב-ה ע"ב. מעשי ימי המילואים לעכב

הציווי על שבעת ימי המילואים והעשייה בפועל מופעים מספר פעמים בתורה (שמות כט א-מו. ויקרא ח א-לו, ויקרא ט א-כד), כאשר הם כוללים מספר רב של ציוויים. נחלקו האמוראים האם כל מה שנאמר בימי המילואים הינו לעכב (ואם לא עשה אותם אפילו בדיעבד אינו יוצא ידי חובה), או רק דברים שמעכבים אף בשאר קורבנות מעכבים בימי המילואים (העיסוק בסוגיה זו אינו "מה שהיה היה" (ה ע"ב), אלא נפק"מ לחניכת בית המקדש השלישי בב"א. רמב"ן בהשגותיו לספר המצוות שורש ג). הגמר א תדון בשני שלבים בסוגיה זו: א. מהי הנפק"מ בין שתי הדעות? (או במילים אחרות, מהן העבודות שאינן מעכבות בשאר קורבנות שמופיעות כציווי בימי המילואים). ב. מהיכן לומדים שכל הכתוב במילואים מעכב? הגמרא מגיעה לעיסוק בסוגיה זו עקב קושייתו של ריש לקיש על רבי יוחנן (שלא ניתן ללמוד מימי המילואים ליום כיפור, שבימי המילואים הציווי לפרישה מעכב וביום הכיפורים אינו מעכב. ג ע"ב), ושתיקתו של רבי יוחנן, המלמדים ששניהם סוברים שכל האמור בימי המילואים מעכב, לעומת דעתו של רבי חנינא הסובר שלא כל הציוויים מעכבים (ודין המעכבים בקורבנות שבעת ימי המילואים כשאר דיני עיכוב בקורבנות. לדו: זריקת הדם מעכב, וסמיכה על ראש הקורבן לא מעכב).

דעה	מופיע במילואים	מוכח שאינו מעכב לדורות (ולכן לרב חנינא אינו מעכב במילואים)
רב יוסף: רבי יוסף סמיכה	"והקרבנות את הפר לפני אהל מועד וקמח אהרן ובניו את ידיהם על ראש הפר... ואת האיל האחד תקח וקמחו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל... ולקחת את האיל השני וקמחו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל" (שמות כט, יט. יט)	ברייתא: "וקמחו ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו" (ויקרא א, ד), וכי סמיכה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם, שנאמר "כי הדם הוא בנפש יכפר" (ויקרא יז, יא)! ומה תלמוד לומר "וקמחו, ונרצה"? שאם עשאה לסמיכה שירי מצוה (אם לדעת המקריב הסמיכה איננה חלק מהמצווה, אלא היא שירים שאינם חשובים, ולכן לא סמך) מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר (מן המובחר) וכפר (שעיקר הכפרה בדם (זבחים ו ע"א), אבל לא קיים מצות קונו מן המובחר).
רב נחמן בר יצחק: רב נחמן יצחק: תנופה	"ושמת הפל על כפי אהרן ועל כפי בניו והנפת אתם תנופה לפני ה'... ולקחת את החזה מאיל המלאים אשר לאהרן והנפת אתו תנופה לפני ה'" (שמות כט, כד. כו)	ברייתא: "ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו" (ויקרא יד, כא), וכי תנופה מכפרת? והלא אין כפרה אלא בדם, שנאמר "כי הדם הוא בנפש יכפר" (ויקרא יז, יא)! ומה תלמוד לומר: "לתנופה לכפר"? שאם עשאה לתנופה שירי מצוה (ולא עשאה) מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר (מן המובחר) וכפר (לפי שזרק את הדם וזוהי עיקר הכפרה).
רב פפא: רב פפא פרישת שבעה	"ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלאיכם פי שבעת ימים ימלא את ידכם... ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו" (ויקרא ח, לג. לה)	שינוי במשנתנו (ב ע"א) ש"מתקינין לו כהן אחר תחתיו", ולא ציוו שאף את הכוהן החלופי יפרישו, וייתכן שהכוהן הגדול יטמא והכהן החלופי יעבוד תחתיו ביו"כ בביהמ"ק מבלי שפרש קודם שבעת ימים (ואין עבודתו מתעכבת בכך, אחרת גם אותו היו מפרישין).
רבינא: רבינא ריבוי בגדים 8 הבגדים של כה"ג, לעומת 4 של הדיוט) שבעה (ימים), ומשיחה שבעה (ימים)	"ולקחת את הבגדים והלבשת את אהרן את הכתנת ואת מעיל האפד ואת האפד ואת החשן ואת האפדת לו בחשב האפד. ושמרת המצנפת על ראשו ונתת את נזר הקדש על המצנפת... ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלאים בהם את ידם. שבעת ימים ילבשם הלהן תחתיו מבניו אשר יבא אל אהל מועד לשרת בקדש" (שמות כט, ה-ו. כט-ל). - נלמד שאף שמן יש למשוך על הכה"ג שבעה ימים: א. מכך שהברייתא למדה שבדיעבד משיחת שבעה אינו מעכב - מכך ניתן להסיק שהאופן הרצוי לכתחילה למשוך את הכהן הגדול שבעה ימים בשמן. ב. מהמסמיכות של בגדים למשחה (ובגדי הקדש... למשחה) נקיש מה ריבוי בגדים חובה שבעה ימים אף חובה למשוך שמן שבעה ימים.	ברייתא: (נאמר לגבי עבודת יום הכיפורים, אודות הכהן או בנו שמחליף אותו) "וכפר הלהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו" (ויקרא טז, לב) מה תלמוד לומר? (אם הפסוק בא ללמדנו שתהיה עבודת יום הכיפורים ככהן גדול, אין צורך, כי כל פרשת יום כיפור באהרן נאמרה (ויקרא טז, טז) אלא לפי שנאמר (בפרשה העוסקת באופן המינוי של כוהן גדול חדש) "בעת ימים ילבשם הלהן תחתיו מבניו" (שמות כט, ל) אין לי (שיהא הכוהן גדול שהתמנה כשר לבא אל אהל מועד ביום הכפורים) אלא נתרבה שבעה ונמשח שבעה (בתנאי שבעת מינוי נתרבה בבגדים שבעה ימים ונמשח בשמן שבעה ימים, ורק הוא ראוי לשמש ביום כיפור), נתרבה שבעה ונמשח יום אחד, נתרבה יום אחד ונמשח שבעה מניין? (ונמשח ולבש שמונה בגדים רק יום אחד, ולא שבעה, מניין שאף הוא ראוי להיכנס אל הקודש) תלמוד לומר: "אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו" - מכל מקום (מכאן ברור שלבישת שמונה בגדים ומשיחת שמן שבעה ימים אינו מעכב מבעד הכהן להיכנס לקודש ביום הכיפורים).

ב. טעמו של רבי יוחנן שכל הנאמר בפרשת המילואים מעכב (ולמעשה הוחרגו דיני המילואים משאר דיני הקורבנות):

דעה	מופיע במילואים	קושייה	תירוצים
רב יצחק: רב יצחק ביסוגא: "ככה"	כתוב "ועשית לאהרן ולבניו ככה" (שמות כט, לה) - וכוונת הציווי ללמד דווקא ככה תעשה, וכל שינוי מעכב מלצאת ידי חובה.	הפסוק נאמר בספר שמות, וייתכן שתקף רק לגבי האמור בפרק שם, אך מניין שגם תקף לאמור בפרשת ויקרא (שמוזכר בספר ויקרא ציווי לשים את האורים ותומים על החושן, שאינו מופיע בספר שמות)?	רב נחמן בר יצחק: "גז"ש "פתוח" (יציאת אהרן ואת בניו תקריב אל פתח אהל מועד) (שמות כט, ד) ("פתוח" (ותקהל העדה אל פתח אהל מועד) (ויקרא ח, ד)). רב משרשיא: בספר ויקרא נאמר ציווי בנפרד לעכב (ולא צריך גז"ש) "ושמרתם את משמרת ה'" (ויקרא ח, לה), וכוונת הפסוק ללמד שיש לשמור היטב דווקא כך לעשות, וכל שינוי מעכב. רב אשי: בספר ויקרא נאמר ציווי בנפרד לעכב "כי כן צייתיו" (ויקרא ח, לה), וכוונת הפסוק ללמד דווקא כך צריך לעשות, וכל שינוי מעכב.